

vis for mange, netop det, som jeg havde peget paa. Resultatet af dette var, at vi nu i Foraaret ved Finansudvalgets Bistand fik 9 Mill. Kr. til Finansiering af Nord-slesvig. Kommissionen foreslog, saa vidt jeg erindrer, 20 Mill. Kr. — der blev altsaa givet det halve. Men selv om jeg ikke er tilfreds med det, der dør blev givet, fordi jeg mener, det er for lidt, vil jeg gerne bringe Finansministeren min Tak, ligesom jeg takker Finansudvalget, som jo var den egentlig bevilgende Faktor — Sagen kom jo ikke frem for Rigsdagen —, for det, der her blev bevilget.

Jeg maa ogsaa indrømme, at selvfølgelig har et saadant Beløb virket, dels overfor dem, som har faaet Pengene — de er bedre farne, end de var i Forvejen —, dels ogsaa indirekte derved, at det har formaaet Sparekasserne til i nogen Grad at sætte Renten ned, saa at vi dog nu mere ligner det øvrige Land, selv om vi ikke helt har naaet dets Rentefod. Men det, som jeg gerne vil have slaaet fast, det er, at den danske Regering og Rigsdag endelig ikke maa lade denne Kanal sande til, for hvis det sker, at man stopper op, og der ikke vedvarende flyder Kapital derned, har vi den samme Situation igen, at Bankerne standser denne Lempelse af Renten; Fordringerne strammes, der kommer et Overbud paa Indlaansmidler, og vi har den samme Historie om igen. Derfor beder jeg Regering og Rigsdag have Opmærksomheden henvendt paa dette og at tage med Velvillie paa de Krav, der nu i Vinterens Løb vil melde sig. Det ærede Medlem Hr. Schmidt pegede paa Hypotekassen. Der er vist for Resten to, og saa vidt jeg har forstaaet, er der et Par Stykker under Ventilation. Jeg ved nu just ikke, om det er den Form, man skulde vælge, jeg kunde tænke mig andre Veje. Men hvad det gælder om, er, at man ikke lader Kanalen sande til, thi saa gaar det galt.

Hvor vanskelige Forholdene er nede hos os, kan jeg maaske bedstillustrere ved et Dokument, som jeg her har, og som jeg mener bør findes i Rigsdagstidenden. Det er en Erklæring fra en Mand dernede. Jeg skal samtidig henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed derpaa, det er et Dokument, som vistnok har Adresse ogsaa til Justitsmyndighederne. Det lyder paa følgende Maade: „Undertegnede erklærer paa Tro og Love og under Eds Tilbud, at jeg igennem Landsretssagfører Blom, Sønderborg, af Hr. Schwerdtfeger, tidligere paa Rønhave, har laant 10 000 — ti Tusinde — Kr., hvorfor jeg er forpligtet til at be-

tale og har betalt 150 Kr. maanedlig i Rente, altsaa 18 pCt. aarlig. For Laanet er der taget Pant i min Ejendom paa 13 000 Kr.“ Jeg mener, at dette Dokument, som det i Virkeligheden er, giver et Billede af, hvor fortvivlede Forholdene er, saa fortvivlede, at der kan tages et Rentebeløb paa 18 pCt., samtidig med at der tages en Overkurs paa 3 000 Kr. mod Pant i fast Ejendom. Det er naturligvis ulovligt, det er derfor, jeg henleder den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa det, men naar jeg peger paa det her, er det for at vise — og der er mange Eksempler af den Slags —, at Kreditforholdene ikke endnu er, som de bør være.

Nu ser jeg, at den nævnte Sagfører skriver i et tysk Blad dernede, og jeg skønner af det ærede Medlem Hr. Schmidts Tale, at han havde en Del af sine Informationer fra den Opstilling, som denne Landsretssagfører har givet. Jeg ser, at denne Sagfører nu er en Slags finansiel Raadgiver for en Del af Befolkningen og medvirker ved Stiftelse af Hypoteker for at hjælpe Befolkningen ud af de Vanskeligheder, den er kommet i. Jeg ved ikke, om det vil være muligt for denne Mand; i alt Fald har han — det fremgaar jo heraf — meget god Indsigt i, hvorledes man fremkalder Vanskeligheder for Folk.

Jeg vender tilbage til Spørgsmaalet om Statsgarantien for Kreditforeningen, som jeg erkender den Gang har hjulpet noget, men den har ikke hjulpet tilstrækkeligt. Jeg har Beviser paa, at den heller ikke har hjulpet saa meget, at selve Direktørerne for Kreditforeningen finder det tilfredsstillende. Det er nemlig saaledes, at naar Direktørerne for Kreditforeningen selv skal laane Penge, tænker de ikke paa at gøre det gennem Kreditforeningen, men de søger til Sparekasser for at faa et kontant Laan i Stedet for at tage det i Kreditforeningen. De gør det jo for at undgaa Kurstabet. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa denne Sag. Hvis man gaar nærmere ind paa den, kan jeg fremdrage den i dens Detailler, men det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) vil formentlig kende denne Sag, og jeg tror, at den mere end alt andet beviser, at denne Garanti, selv om den har hjulpet, paa langt nær har hjulpet i den Grad, som der skulde til for at tilfredsstille Befolkningen.

Jeg vender mig saa til den sidste Aarsag til Utilfredsheden, nemlig Valutaspørgsmaalet og dets Betydning for Nord-slesvig. Jeg vil gerne sige — jeg havde jo taget Særstandpunkt —, at vi, den Gang det skulde